

Nuerilainen

2 / 2010

Sisällysluettelo

- 3. Lyhyesti
- 4. Lippukunnanjohtajan tervehdys!
- 5. Kysy tähdeltä
- 6-8. Välke
- 9-10. Sudarisivu
- 12-13. Syysreissu ja Kaiku
- 14. Nauriskisa
- 15-16. Yhteystiedot

Nuerilainen, Nummen Eränkävijöiden lippukuntalehti

Numero 2 / 2010

Toimitus: nuerilainen@nummenerankavijat.net

Päätoimittaja: Helena Paloposki

Toimitussihteeri ja taittaja: Visa-Valtteri Paloposki

Lehti julkaistaan yleensä kaksi kertaa vuodessa. Odotamme tapahtumajärjestäjien tai -vastuukäyttäjien toimittavan toimitukselle mahdollisimman nopeasti, viimeistään ilmoitettavaan aineistomääräaikaan mennessä, jutun ja mahdollisen kuvituksen tapahtumasta. Kaikki lehden aineisto toimitetaan lehden sähköpostiosoitteeseen. Toimitathan aineistot muotoilemattomana tekstinä joko ODT- tai muussa Openoffice.orgin kanssa yhteensopivassa muodossa!

Tavoitat kaikki lippukuntamme johtajat (ml. lehden tekijät) sähköpostilla. Osoitteet ovat muotoa etunimi.sukunimi@nummenerankavijat.net.

Nuerilainen taitetaan avoimen lähdekoodin Scribus-taitto-ohjelmalla Windows-ympäristössä. Taitto-ohjelmassa Nuerilaisesta tehdään PDF-tiedosto, joka painatetaan alan yrityksessä.

Kannen kuvat: Visa-Valtteri Paloposki

Lyhyesti

Partio jatkaa kevätkaudelle Viikolla 2 lauman tai vartion normaalina kokoontumisajankohtana tai muuna sovittuna ajankohtana. Lisätietoa saa omalta johtajaltasi

10.10.2010 Vapaaehtoisten siunaaminen ja seurakunnan lippukuntien johtajahuolto

Kuva: Syrjysen Strutsitila

Hämeenlinna-Vanajan seurakunnan partiotyö tarjosi johtajille vastauksen kysymykseen: missä olit 10.10.-10 klo 10? Vastaus: Hämeenlinnan kirkossa. Jumalanpalveluksen yhteydessä siunattiin seurakunnan vapaaehtoiset, joihin myös partiojohtajat kuuluvat. Tilaisuuden jälkeen lähdimme minibussilla kohti Pälkäntä, Strutsitila Syrjyseen. Edustin yksin Nummen Eränkävijöitä, Liekkityöistä ja Kaskenkaatajista oli molemmista kaksi osallistujaa. Matkan päämäärä selvisi meille johtajille vasta sen aikana, Malla esitti kysymyksiä liittyen strutseihin. Tiesittekö, että strutsilla on yhteensä vain 4 varvasta? Tilalla meitä odotti lounas korkeassa kodassa, saimme syödäksemme maistuvia strutsivartaita lisukkeiden kera. Syömisen jälkeen kiersimme katsomassa tilan eläimiä (mm. strutseja, highlandereita, peuroja, sikoja ja villisikoja, kaneja, kissoja, vuohia, kanoja sekä poro) tilan emännän johdolla. Oli oikein mukava reissu kaiken kaikkiaan, toivottavasti kuitenkin seuraavaan reissuun saataisiin enemmän lähtijöitä! ;)

Johnu

Lippukunnanjohtajan tervehdys!

Terveisiä Tampereelta!

20.11.2010 Kokoontuivat Suomen lippukuntien johtajat viettämään juhluvuoden päätöstapahtumaa Tampereelle. Ohjelmassa oli pääministerin tervehdys, workshoppeja, askartelua ja syömistä. Oli Suomen Partiolaisten puheenjohtajaehdokkaiden vaalitentti sekä mielenkiintoinen kertomus siitä, kuinka etelämanner valloitetaan. Illemmalla oli vielä juhлагаala, jossa jaettiin ansiotuneille partiolaisille merkkejä ja mitaleita. Paikalla oli myös WOSMin pääsihteeri joka toi onnittelut 100-vuotiaalle Suomen Partiolaiset ry:lle. Tilaisuus oli oikein mukava ja rento. Tavattiin Hämeenlinnan alueen muita lippukunnanjohtajia ja vanhoja kurssikavereita. Oli mukava yhteenkuuluvuudentunne! Kaikilla oli virallinen partiopaita päällä ja huivien kirjo oli näytävä.

Noin kuukausi sitten olin eräällä kurssilla ja siellä kouluttaja kertoi symboliikan tärkeydestä osana partiota. Ihmettelin hieman asiaa ja kysyin, onko symboliikka, merkit ja muut niin tärkeitä muka myös aikuisille. Kouluttaja otti sanaakaan sanomatta huivin pois kaulasta, partiopaidan päältä ja kysyi sitten mitä mieltä olen. Tottahan se oli, yksi ei kuulunut joukkoon! Pienille sudenpennuille ovat huivi ja merkit yhtä tärkeitä, ellei jopa tärkeämpiä. Paita päällä ja huivi kaulassa tuntee kuuluvansa johonkin suureen, ja mitä enemmän merkkejä, sitä aktiivisempi on ollut! Todellisuudessa merkien vertailu on ainakin vanhemmiten aika pienimuotoista. Olen tietysti äärettömän ylpeä saamistani ansiomerkeistä ja ne ovat olleet mahtavaa palautetta tehdystä työstä. Parasta merkeissä on kuitenkin tunteet jotka liittyy hetkeen kun sen saa tai saa antaa. Ihmisten edessä annetaan jotain konkreettista ja kerrotaan myös miksi kukin saa minkäkin merkin. Joka kerta on pala kurkussa kun saa palkita ansiotuneen partiolaisen toimistaan.

Tampereen juhlagaalassa jaettiin siis myös ansiomerkkejä. Kaksi naista sai hopeajoutsenen. Se on arvostettu merkki, jonka saa kun on tehnyt pitkän partiouran käyttämällä vahvasti omaa persoonaansa apuvälineenä ja toiminut vahvasti partioaatteen takana. Naiset olivat siviilielämässään varmasti aivan tavanomaisia Liisoja ja Maijoja, mutta siinä satapäisen partioyleisön edessä he olivat vahvasti arvostettuja voimanasia. Taas sai pidätellä kyynelitään, niin sykehdytävältä tuo hetki tuntui. Mielestäni juuri tuo on partion ydin, kukin voi olla arjen sankari ja kaikki arvostavat juuri sitä missä kukin on hyvä. Toivottavasti kaikki partiolaiset saavat uransa aikana tarvitsemaansa kiitosta joskus raskaastakin hommastaan. Ja vaikka se ei tulisi ansiomerkin, niin ainakin jossain muodossa. Nyt sanonkin kaikille lippukuntalaisille KIITOS kuluneesta syksystä, varmasti jokainen on kiitoksensa ansainnut!

Tonttu

Kysy tähdeltä, tähti tietää

Minut on piirretty moneen kertaan. Minua on katseltu tötterön läpi. Minusta on puhuttu viisaiden pöydissä ja minua on seurattu autiomaan yli. Minä olen tähti, joulun tähti. Ja nyt minä kerron teille, miten se kaikki kävi.

Kun olin niin korkealla taivaalla, en heti huomannut enkeliä, joka astui nasaretilaisen Marian huoneeseen. "Terve", enkeli sanoi. "Olet saanut armon." Ja enkeli kertoi, että Maria saisi vauvan, josta tulisi kuninkaiden kuningas.

Ei ihme, että Marialle tuli kiire serkkunsa Elisabetin luo. Elisabet kun odotti vauvaa hänkin. Myöhemmin hänen pojastaan tuli se kuuluisa Johannes, Johannes Kastaja.

Minulla oli täysi työ pysyttellä radallani taivaalla. Niin ihmeissäni oli. Ja eikös siinä käynyt niin, että tulin innoissani vähän säntäilleeksi sinne tänne ja loistaneeksi itseäni kirkkaammin.

Idän viisaat tähyilivät minua alkeellisilla tötteröillään, kas kaukoputkia ei vielä ollut. He vertasivat minua muihin tähtiin ja olivat varmoja, että suurella loistollani halusin kertoa merkittävästä käänteestä heidän pienen maailmansa historiassa.

Mutta Marian kotimaassa olivat roomalaiset ottaneet vallan. He halusivat kerätä mahdollisimman suuret verot tullakseen mahdollisimman rikkaiksi. Pienen Marian piti vauva vatsassaan nousta aasin selkään ja ratsastaa Joosefin kanssa kauas Betlehemiin vain kirjoittaakseen nimensä veroluetteloon.

Eikä siinä vielä kaikki. Kun paimenet olivat nin ihmeissään, minun piti ruveta patistamaan heitä matkaan. Lähtekää nyt lasta katsomaan, sanoi enkelikin. Kun kaiken nähneenä tiesin paikan, näytin heille tietä.

Kaukaa autiomaan hiekkamyrskyjen läpi olivat tulossa myös idän viisaat miehet, jotka olivat katselleet minua tötterön läpi. Vaikka olisin mieluusti jäänyt tallin katonreunan härän hengityksen lämpöön, nousin korkeammalle näyttääkseni myös tietäjille tietä. Säteeni osuivat tuon tuosta kallisarvoisiin lippaisiin, joihin tietäjät olivat pakanneet lahjojaan: kultaa, suitsuketta ja mirhaa.

Ikinä en olisi arvannut, että kuningasten kuningas syntyy kesken matkan. Mutta niin vain kävi. Marian vatsassa rupesi nipistelemaan ja lapsi halusi keskellä yötä ulos, vaikka heillä ei ollut edes majapaikkaa. Härkä katseli, kun pieni punainen maailman pelastaja pantiin sen ruokakaukaloon nukkumaan.

Olin syrjäsilmillä huomannut, että jotakin oli meneillään kaupungin niityllä. Lammaspaimenet yrittivät pysyttellä siellä hereillä nuotionsa ääressä. Yhtäkkiä enkeli tuli taivaalle ja käski paimenien olla pelkäämättä. Heille kun oli juuri syntynyt suuri vapauttaja ja vieläpä tässä Daavidin kaupungissa, Betlehemissä. (Anna-Kaisa Raittila)

Ripusta tänä jouluna tähti joulukuusen latvaan, muistaaksesi mitä tähti kertomuksessaan kertoo.

Iloista vapahtajan syntymäjuhlaa!

Toivoo: Malla, seurakunnan partiotyöntekijä

Välke

Teksti: Marsu

Kuvat: Marsu ja Inis

Partiotoiminta alkoi Suomessa vuonna 1910, eli vuonna 2010 vietettiin suomalaisen partiotoiminnan 100-vuotisjuhlaa. Hämeenlinnan alueen partiolaisten Välke-leiri oli osa juhlavuoden toimintaa. Leirillä sudenpennuilla ja seikkailijoilla oli mahdollisuus kurkistaa entisajan partiointiin, aivan siitä asti, kun Suomessa ensimmäiset partiolaiset pakkasivat reppunsa ja suuntasivat kohti jännittäviä seikkailuja! Eri aikoina partiossa on tehty erilaisia asioita. Monet tavoista ovat periytyneet jopa meille nykypäivän partiolaisille asti!

HAPin Välke-leiri järjestettiin
torstaista 10.6.- sunnuntaihin
13.6.2010 Hämeen partiopiirin
leirialueella Nurmela Tammelassa.
Leirinjohtajana toimi Mari "Marsu"
Känkänen, Nummen Eränkävijöistä.

Mukana Välkkeellä oli leiriläisiä ja johtajia 10 eri lippukunnasta Hämeenlinnan alueelta. Leiriläisiä oli yhteensä 119, sudenpentuja 71 ja seikkailijoita 48. Lisäksi työtehtävissä olevia yli 16-v johtajia: 59. Osa johtajista oli paikalla vain osan ajasta. Johtajien mukana oli myös 15 alle kouluikäistä lasta.

Välke-leirillä
asuttiin kolmessa
kylässä, jotka oli
nimetty Suomen
partiolaisten
suurleirien mukaan.
Miilussa (pun) asui
KasKa, TeTe, KalKa
ja KaOl. Tervaksessa
(vihr): LiTy ja
LamEk. 17
NuErilaista asui
Loisto-nimisessä
kylässä yhdessä
JaSan ja JaPon
kanssa. Loiston
tunnusväri esim. itse
painetuissa
leirihuiveissa oli
sininen.

Kuvat: Visa-Valtteri Paloposki

Miten leirimme on mennyt – leiriläiset Kilkkeellä

Leirimme on mennyt loistavasti! Ensimmäisenä päivänä jännitys oli päätä huimaava. Kun saavuimme teltan pystytyspaikalle, oli yllätys että olemme lähellä keittiötä ja vessoja. Oli tylsää raivata teltan pystytyspaikkaa, kun olisi halunnut vain kierrellä paikkoja.

Kun lopulta pääsimme kiertelemään, oli se hauskaa – samalla saattoi nähdä ihmisiä, joita voisi leirin aikana tavata ja joista bongata ikäisiään kavereiksi. Heti alussa piti myös tutustua kioskin tarjontaan.

Sää oli erityisen kuuma ja koko ajan tekikin mieli mennä uimaan, mutta harmiksmme saimme kuulla, että leirin aikana pääsisimme uimaan vain kahdesti vesilaaksossa. Sinä päivänä kun uintivuoromme lopulta oli, oli sää jo viilentynyt ollen kuitenkin uimiseen riittävän lämmin.

Savussamme oleskelee monia samanikäisiä (siis tarpoja), joten oli myös velvollisuus olla rohkea ja mennä juttelemaan ikäisillemme tovereille. Saimme heti helposti uusia kavereita.

Perjantaina 30.7. oli sitten aika haikin. Lähdimme haikille, Aikamoiselle reissulle, innoissamme, mutta hymy hyytyi jo ensimmäisessä mäessä. Haikin loppuessa hymy oli kyllä yli korvien.

Loppuleiri oli tooooooolla kiva. Ollaan hengailtu, käyty musikaalissa ja työrasteilla.

Leiri on ollut antoisa, hauska, opettavainen ja paras!

♥:llä Vilma, Noora, Katariina ja Elina

Jutun ovat kirjoittaneet leirille lippukunnasta osallistuvat tarpojat.

Kilke ja kalke vaiennut

Teksti: Helena Paloposki

Evolla järjestetyille Suomen Partiolaisten 100-vuotis juhlaleiri Kilkkeelle osallistui yhteensä 10 500 leiriläistä, joista 600 oli ulkomaalaisia ja 500 ei-partiolarisia. Omasta lippukunnastamme leirille osallistui johtajia/vaeltajia ja tarpoja 18.

Monien johtajien leiri kului päivisin erilaisten pestien parissa kioskista ja keittiöstä aina lavastukseen asti, ja iltaisin käytiin johtajakahvilassa virkistäytymässä ja kisailemassa leikkisässä pubivisassa. Huumorimielellä tosissaan visaan lähtenyt tiimimme ”The Knights who say NI!” pääsi jopa finaaliin mutta siihen se tarina sitten päättyikin.

Tarpojat viettivät päivänsä ohjelmalaaksoissa ja savuissa. Leiri oli onnistunut ja hyvä kokemus ja sen innoittamana osa meistä vaeltajista lähteekin ensi kesänä maailman jamboreelle Ruotsiin!

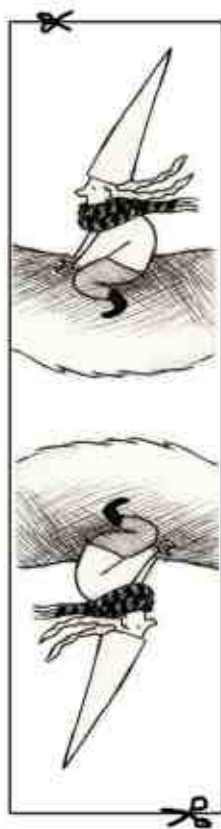
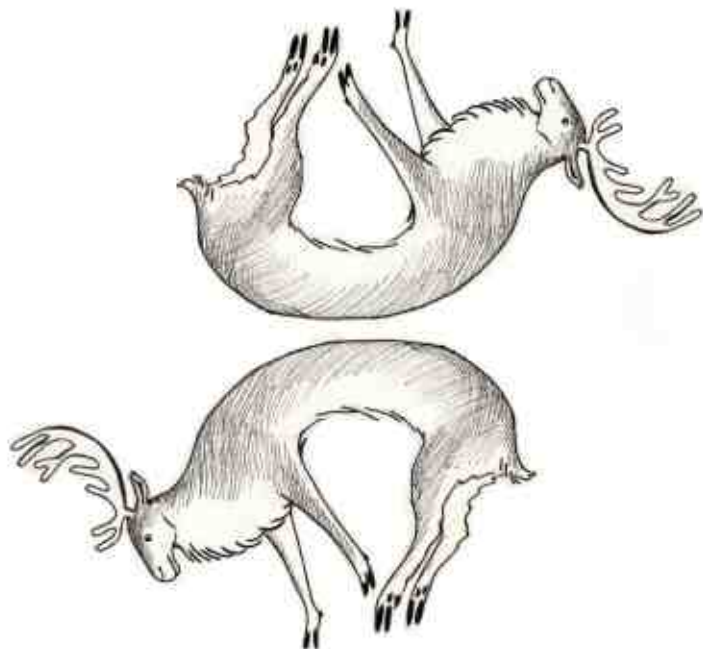
Jansku päivätehtävässään kyläkeittiössä

SUDARISIVU

LAURA MALINEN 2010

KURITTOMAT POROT

Miten tontut pienemmässä paperiliuskassa saadaan porojensa selkään? Paperia ei saa taittaa taikka leikata rikki. Sen sijaan voit leikata liuskan, jossa tontut ovat, irti lehdestä ja koettaa paperin ratkaisua siten.

Lippukunnan syysreissu ja Kaikutapahtuma Naalien kertomana

Parasta reissussa oli vapaa-aika. Silloin sai syödä karkkia (kun tytöt/pojat) oli saunassa, tytöt leikkivät tuhma tätiä ja pojat nakkimakkaraa (yksi pojista vuorollaan meni makuupussiinsa sisään sokoksi ja muut menivät karkkuun). Konsta kertoo nakkimakkarasta: ”Tipuin makuupussi päällä kerrossängyn yläsängystä”.

Matka reissuun tuntui pitkältä ja aika saatiin kulumaan piirtämällä pilakuvia ja koittamalla olla oksentamatta. Erityisesti Liinalla meinasi koko ajan tulla oksennus. Iltaohjelmat olivat kodassa. Parasta iltaohjelmassa oli VETTA-tarpojen näytelmä, leijonat-leikki ja naapurin täti- laulu, jota on laulettu myös koloillassakin. Naapurin täti soi leirillä päässä koko ajan. Mallan numeroleikki oli kanssa kiva. Numeroleikissä Jenni oli hyvä, häntä ei nähty kuin kaksi kertaa. Myös huivimerkkiä oli kiva tehdä.

Kotimatalla jännitystä tarjosi hajoava bussi. Onneksi kuski vaihtoi tavarat bussista toiseen.

Kaiku- seikkailu

Robotin piti näyttää
meille paras aarteensa,
mutta sen kaikukoppa
olikin tyhjä. Sitten sitä
kaikukoppaa haettiin
koko päivä. Meillä oli
kartta, jossa oli pisteet.
Pisteitä oli Tähtitulli,
Pimeä puoli,
Tiedelaakso, Viisas
robotti, Ravintola
Kuujuusto,
Painovoimalaakso,
Partiosatama,
Rakettikenttä ja
Tuntematon maa.

Neean mielestä parasta oli tuntematon maa, jossa tehtiin helistimet. Tiedelaaksossa suodatettiin mutavedestä itse puhdasta vettä. Viisas robotti oli kiva. Viisas robotti huomasi, että sitä kiusaa ja veti pipon silmille. – No kuka sen Kaiun sitten oli varastanut?-Kalle kalastaja, joka halusi kaiulla hyvää kalaonnea.

Reissussa oli melkein koko Naalien seikkailija joukkue mukana.

Nuerin McKummat voitokkaana Nauriskisassa!

Teksti: Laura Malinen

Hämeenlinnan alueen partiolaisten perinteinen nauriskisa (5.-6.11.) alkoi uimahallin parkkipaikalta. NuERIA edusti jälleen McKummat, kokoonpanonaan tällä kertaa kuski Markus, Johnu, Laura, Jansku ja Visa. Nauriskisa poikkeaa perinteisestä partiotaitokisasta siten, että jokainen joukkue on samalla autokunta, ja kisa käydään autoilla matkatien.

Olimme etukäteen saaneet avaruusteemaisen varusteluettelon, jossa meitä velvoitettiin ottamaan mukaan muun muassa avaruuskypärä, happisäiliöt, lasermiekat ja viikset.

Ensimmäisellä rastilla uimahallin parkkipaikalla joukkueiden piti tehdä itselleen sanomalehdestä ja ilmastointiteipistä. Avaruushatun oli määrä olla jonkun joukkueen jäsenen päässä koko kisan ajan, myös yörastilla. Seuraavalla rastilla kaipailltiin lisää päähän pantavaa, sillä vuorossa oli joukkueen etukäteen askarteleman avaruuskypärän ensimmäinen julkinen näyttö. McKummien avaruuskypärän oli taiteillut kasaan Johnu, ja siitä sojotti vispilä.

Kisan alussa kaikille joukkueille oli jaettu cd-levy, jota kuuntelemalla selvisi mm. joidenkin rastien paikka, miten tienata lisäpisteitä sekä miten selvittää yön majoituspaikka. Cd-levy oli täynnä myös kaikkea muuta, kuten avaruusaiheisia vitsejä (ei kovin kirkkaita) ja avaruusaiheista musiikkia, joiden seasta kaikki vihjeet piti tonkia.

Koska kisan teemana oli avaruus ja muu sellainen, olivat tehtävät sen mukaisia (ainakin useimmat). Meidän piti tunnistaa tähtikuvioita, maalata aurinkokuntamme, tietää avaruusaiheista triviaa sekä kerätä kummallisia kirjaimia. Pääsimme myös ampumaan avaruusolentoja, ratkomaan yhtälöpareja ja lopuksi heittelemään vesimailpalloja muita joukkuita päin mahtavassa tähtien sodassa.

Viimein koitti tulosten julkistaminen ja palkintojenjakotilaisuus. Vaikka olimme hieman yrittäneet hillitä ylivoimaista älyämme ja koettaneet antaa muillekin tilaisuuden loistaa, ei käynyt kiistäminen, NuEriin McKummat voitti vuoden 2010 nauriskisan ylivoimaisin pistein. Tästä luonnollisena seurauksena on tietenkin se, että seuraavan vuoden nauriskisan järjestäminen lankesi Nuerille ja McKummille.

Netti-

Versiossa

Ei ole Yhteystietoja

JATKUU SEURAAVALLA SIVULLA

Netti-

Versiossa

Ei ole Yhteystietoja

**HYVÄÄ JOULUA! TOIVOTTAA: NUERILAISEN
TOIMITUS**